

hvor han ikke tidligere har haft Jagtret, og det vil være til Skade for dem, der overhovedet leve af Strandjagt, naar Fiskeriet ikke mere kan drives. Der er ingen Grund til at udvide Grundejerens Rettigheder, og vi kunne vænkelig være blevne enige om at sætte en saa bestemt Grænse, som jeg omtalte. Følgelig maatte dette Forslag falde i Udvalget. Det næste Spørgsmaal, jeg skal omtale, er det allerlidste Vædringsforslag. Siden skal jeg komme til at udtale min Mening om adskillige af de andre Vædringsforslag, men jeg maa først motivere dette Vædringsforslag. Det angaar de ulysfælige Gendarmere, som ere undfangne i Misgerning og fødte i Synd. Disse Folk skulde vi nu indrømme en videre Virkefæds, end de allerede have, saa at de kunde skabe ny Resultater, og man kunde fremhæve disse Resultater for os og sige, at disse Folk ere nødvendige, meget nødvendige. Nej, det kan jeg ikke være med til. Der er en naturlig Forhindring, som gør det umuligt for dem at optræde som Politi. Det ærede Medlem fra Skellstør (O. Scavenius) mente, at naar det var Statsembedsmænd, kunde en Godsejer ikke antage dem til Jagtpoliti. Jeg har dog to Gange paa forskelligte Steder set noget saadant. Jeg har dels set, at en Politiasistent har været antaget til Ophjnsmand for Jagten. Jeg har et andet Sted set, at Byens Politibetjent har af den nærmeste Godsejer været antaget til det og er gaaet i hans Tjeneste. Jeg er derfor ikke sikker paa, at det ikke kunde tillades. Men der er ogsaa offentlig Raatale i Loven, der ville de da kunne optræde som Politi, og det er det, jeg mener, vi ikke kunne tillade dem, fordi deres Instruirs virkelig er af en saadan Bestaaffenhed, at vi ikke paa nogen Maade tør lade dem faa et større Virkeomraade, end de allerede have. Det hedder i deres Instruirs af 7de December 1885: Navnlig kan det — altsaa Gendarmet — anholde dem, der ved Skældsord eller paa anden Maade fornærme det, og bruge deres Raaben mod dem som voldelig overfalde det eller gøre Modstand, eller overtræde dets i Tjenestens Medfør givne Befalinger. De maa bruge deres Raaben, ikke atene Sabelen, som vi saa forleden Dag paa Frederiksberg, men ogsaa Bøssen, saaledes som vi have set ovre i Sylland. Det kan gaa meget aloorligt til, og den, der bøber at trode deres Befalinger, og derved komme til Skade eller omkomme, tager Skade paa Hjemgæld og ligger paa sine Gerninger. Jeg tror, at en saadan Instruirs til et Politi forhindrer os i at tage dem med her som Politi eller Vidner i Jagtjager. Jeg tror ikke, jeg behøver at

anføre mere for at bekræfte det umulige i, at vi tage dem med, selv om vi saa bort fra Hensynet til ikke at udvide deres Virksomhedsomraade og derved skabe langt flere Resultater, som Krigsministeren igen kunde paaberaabe sig, naar han staar her og fortæller, hvor godt og brillant Folk synes om dem ude paa Landet, ogsaa Vænstremænd. Jeg tror dog ikke, at nogen Vænstremænd har sat sit Navn under Henvendelserne til Ministeriet. Det er vistnok de ombvendte Vænstremænd, der her spøge hos Ministeren. Altsaa, jeg foreslaar at vedtage Vædringsforslaget om Gendarmene og haaber — ja jeg kan jo dele det ærede Medlem fra Skellstørs (O. Scavenius) Haab, at dette Vædringsforslag ikke skal hindre Loven, thi Gendarmene kunne jo gaa ud af Verden forinden, men mig faar man ikke med til at stemme for en Jagtlov, medmindre denne ny Paragraf er med deri. — Dernæst skal jeg sige et Par Ord til Vædringsforslag Nr. 18. Det er foreslaaet her af et Flertal, at Raabudet om Søndagsjagten skal udgaa. Jeg vil sige derom, at denne Bestemmelse er jo indsat i Landstinget, og at det er meget naturligt, at vi ønske, den skal udgaa. Den ærede Ordfører har jo dels udtalt sig derimod, og det ærede Medlem fra Skellstør (O. Scavenius) har jo ogsaa udtalt sig meget stærkt derimod, saa vi vel for saa vidt ere enige. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det er en væsentlig Indskrænkning af den personlige Frihed. Jeg vil ikke se hen til de Folk, der bo i Købstæderne, men det er ogsaa for Ejerne en Indskrænkning i den personlige Frihed, som ikke lader sig forene med Lovens øvrige Bestemmelser, idet det herved forudsettes, at han kun har Jagtret i 6 Dage af Ugen, men ikke den 7de. Naar en Ejer altsaa gaar ud i sin Mark om Søndagen, saa kan Raven gerne løbe med en Gaas, han har ikke Lov til at have en Bøsse med for at forhindre det, thi da bliver han straffet for ulovlig Jagt. Hans Familie kan heller ikke udøve Jagt — jeg vil nemlig forudsætte, at han ikke selv lider noget derved, da han kan jage de søgne Dage, men har f. Eks. et Par Søner, som ikke kunne undværes ved Gaardens Drift de søgne Dage, og da have Lust til Jagtport, saa ere de jo henviste til at gaa paa Jagt om Søndagen, og man afstærer dem altsaa denne Fornøjelse ved denne Paragraf. Hvad der gælder om Søndagsjagten, gælder ogsaa om Nattejagten; han maa jo ikke gaa ud paa Marken om Natten med Bøssen og thalbe den af, naar der gaar en Flot Dyr derude i hans Vinterfæd, og enhver ved jo, at f. Eks. sidst i Maj eller først i Juni kan